

РЕШЕНИЕ

№ 18041

гр. София, 12.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 07.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **11727** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на „ДИ СИ – ЛУКС 2“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Л. П. Н., подадена чрез адв. Л. С. П., срещу Ревизионен акт № Р-22221124002574-091-001/31.03.2025 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и Л. Д. П. – ръководител на ревизията, поправен с Ревизионен акт № П-22221125064284-003-001/09.04.2025 г. за поправка на ревизионен акт, в частта, в която е потвърден с Решение № 1137/18.09.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

С потвърдената част на ревизионния акт са установени задължения за данък върху добавената стойност по ЗДДС за данъчните периоди м. 11.2020 г., м. 01.2021 г., м. 02.2021 г., м. 03.2021 г., м. 04.2021 г., м. 07.2021 г., м. 08.2021 г., м. 09.2021 г., м. 12.2021 г., м. 04.2022 г. и м. 06.2022 г., ведно със съответните лихви. С решението на директора на Дирекция ОДОП – С. ревизионният акт е отменен в частта относно установените задължения по ЗКПО за 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г., като преписката е върната за нова ревизия в тази част, а жалбата в останалата част, за периодите без корекции, е оставена без разглеждане поради липса на правен интерес.

Жалбоподателят счита ревизионния акт в оспорената и потвърдена част за незаконосъобразен и необоснован. Поддържа, че органите по приходите неправилно са приели, че при продажбите на процесните недвижими имоти данъчното събитие по ЗДДС е настъпило към датата на подписване на нотариалните актове и че в петдневен срок от тази дата дружеството е било длъжно да издаде фактури и да начисли ДДС върху цялата продажна цена. Според жалбоподателя задължение за

издаване на фактура и начисляване на ДДС възниквало при получаване на плащане, а не само поради подписване на нотариален акт, като за част от продажбите плащане не било получено или било извършено чрез прихващане на по-късна дата.

В жалбата и писмените бележки се излагат подробни възражения по всяка от продажбите. По отношение на продажбата на М. П. Н. жалбоподателят сочи, че с нотариален акт е продаден апартамент № 3 и гараж № 12 за цена 95 000 лв., но фактура не е издадена, тъй като към 15.01.2024 г. купувачът не бил платил покупната цена, а след извършеното прихващане продължавал да дължи 62 780 лв. По отношение на продажбата на Е. С. М. се твърди, че са продадени апартамент № 14, апартамент № 18 и гараж № 15 за цена 190 000 лв., като плащането било извършено чрез прихващане едва на 08.01.2024 г., поради което не следвало да се приема, че още към 22.04.2021 г. е възникнало задължение за издаване на фактура и начисляване на ДДС. По отношение на продажбата на Н. В. Ф. и Л. П. Г. се сочи, че за полученото авансово плащане е издадена фактура № 24/01.02.2021 г. на стойност 31 057 лв. с ДДС, а впоследствие са издадени фактури № 33/05.05.2021 г., № 36/01.09.2021 г. и № 43/01.04.2022 г., като за остатъка от покупната цена не са издавани фактури, защото плащане не било получено.

За останалите продажби жалбоподателят поддържа, че са издадени фактури за получените суми и те са били представени в хода на ревизията. Такива доводи са изложени за продажбите на Т. Д. Ш., Х. И. П., Н. Л. Т., Д. Л. Г., Т. С. Т., В. Д. Д., Т. К. Д., В. Н. Й., М. М. И. и С. К. С.. Жалбоподателят иска отмяна на ревизионния акт в потвърдената част и присъждане на направените разноски.

В съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. П., която поддържа жалбата. С молба и в съдебно заседание заявява, че няма възражение делото да се гледа в нейно отсъствие, поддържа жалбата и представя доказателства – заверени копия от нотариални актове за продажбите, по отношение на които са направени констатациите на органите по приходите. В писмените бележки отново поддържа искането за отмяна на ревизионния акт в потвърдената част и за присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че ревизионният акт е правилен и законосъобразен в потвърдената част, тъй като при продажба на недвижим имот данъчното събитие настъпва към момента на прехвърляне на собствеността с нотариалния акт, а не към момента на последващо плащане или прихващане. Според ответника при настъпило данъчно събитие ревизираното лице е било длъжно да издаде фактура в срока по чл. 113, ал. 4 ЗДДС и да начисли данъка по реда на чл. 86 от ЗДДС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и извърши цялостна проверка на оспорения ревизионен акт в обжалваната му част на основанията по чл. 160, ал. 2 от ДОПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на ревизионния акт, за която е налице правен интерес от съдебното оспорване, в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, след проведено задължително административно обжалване и срещу подлежаща на съдебен контрол част от ревизионния акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да се произнесе, съдът установи от фактическа страна следното:

„ДИ СИ – ЛУКС 2“ ЕООД е търговско дружество, регистрирано по ЗДДС на 06.08.2019 г. През ревизионния период дружеството е извършвало строителство на жилищна сграда с офис, ателиета и подземни гаражи, находяща се в [населено място], [улица], като дейността е финансирана със собствени и заемни средства.

Ревизионното производство е възложено със Заповед № Р-22221124002574-020-001/28.05.2024 г., връчена по електронен път на 05.06.2024 г., изменена със Заповед № Р-22221124002574-020-002/23.08.2024 г. Ревизията е възложена от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор при ТД на НАП – С., оправомощен със Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП – С.. Обхватът на ревизията включва задължения за данък върху добавената стойност за периода от м. 09.2019 г. до 31.12.2023 г. и задължения за корпоративен данък по ЗКПО за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2023 г.

В хода на ревизията на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения. Изискани са и са представени фактури, нотариални актове за учредяване право на строеж и за покупко-продажба на недвижими имоти, банкови извлечения и други документи. На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения и на трети лица, включително на купувачи по процесните сделки и на „Първа инвестиционна банка“ АД. С Решение № 19404/28.10.2024 г. на Софийския районен съд е постановено разкриване на банкова тайна по отношение на банковите сметки на дружеството. С протокол е извършено присъединяване на документи и доказателства, събрани в хода на предходна проверка за установяване на факти и обстоятелства.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221124002574-092-001/29.01.2025 г. Срещу ревизионния доклад е подадено писмено възражение, като срокът за възражение е бил удължен по искане на ревизираното лице. Възражението е прието за основателно в частта по ЗКПО за периода 2020 г. – 2022 г., а в останалата част е прието за неоснователно.

Ревизионното производство е приключило с издаване на Ревизионен акт № Р-22221124002574-091-001/31.03.2025 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и Л. Д. П. – ръководител на ревизията. С ревизионния акт са установени допълнителни задължения за ДДС и корпоративен данък, ведно с лихви. Впоследствие е издаден Ревизионен акт № П-22221125064284-003-001/09.04.2025 г. за поправка на ревизионен акт, с който са извършени корекции във връзка с подадена коригираща справка-декларация по ЗДДС и е извършено частично прихващане с установени суми за възстановяване.

С Решение № 1137/18.09.2025 г. директорът на Дирекция ОДОП – С. е отменил ревизионния акт в частта на установените задължения по ЗКПО за 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г. и е върнал преписката за нова ревизия в тази част.

Със същото решение ревизионният акт е потвърден в частта на установения резултат по ЗДДС за данъчните периоди м. 11.2020 г., м. 01.2021 г. – м. 04.2021 г., м. 07.2021 г. – м. 09.2021 г., м. 12.2021 г., м. 04.2022 г. и м. 06.2022 г.

Жалбата е оставена без разглеждане в останалата част, в която не са налице корекции на декларираните резултати по ЗДДС.

По отношение на строителния обект е установено, че К. З. С. и С. П. Д., като съсобственици на УПИ XI-2395 в местността „М. ливади – запад“, [населено място], [улица], са учредили на „ДИ СИ – ЛУКС 2“ ООД право на строеж за изграждане на жилищна сграда с офис, ателиета и подземни гаражи, с разгъната застроена площ на сградата над сутерена от 1 922 кв. м. и застроена площ на сутерена от 683 кв. м., с изключение на обекти, за които учредителите са си запазили право на строеж. Срещу учреденото право на строеж дружеството се е задължило за своя сметка,

със свои сили и средства да построи сградата, включително обектите, запазени за учредителите. За изграждането на обекта е издадено Разрешение за строеж № 200/22.07.2019 г., а към 31.12.2023 г. сградата е била на завършен етап акт 14 от 17.02.2021 г.

В ревизионното производство не е спорно, че процесните сделки са сключени от регистрирано по ЗДДС лице във връзка с извършваната от него независима икономическа дейност по строителство и последваща продажба на обекти от новоизградена сграда. Предвид данните за издадено разрешение за строеж, етапа на завършеност на сградата и времето на извършване на продажбите, процесните доставки имат характер на облагаеми доставки по ЗДДС и не попадат в приложното поле на освобождаването по чл. 45, ал. 3 от ЗДДС, съобразно изключението по чл. 45, ал. 5 от ЗДДС относно нови сгради, части от тях и прилежащия им терен. Поради това спорът между страните не е относно облагаемия характер на продажбите, а относно момента, в който е възникнало данъчното събитие, съответно моментът, в който данъкът е станал изискуем и дружеството е било длъжно да издаде фактура и да начисли ДДС.

При ревизията е извършена съпоставка между данните от Агенцията по вписванията за вписаните нотариални актове, представените от дружеството и клиентите документи, банковите движения по сметките на дружеството и издадените фактури за авансови плащания и продажби на недвижими имоти. Органите по приходите са приели, че през периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2022 г. дружеството е продало почти всички обекти в сградата, като част от продажбите са изповядани с нотариални актове, но за тях не са издадени фактури, не са отчетени приходи или са издадени фактури за стойност, по-ниска от продажната цена по нотариалния акт. Констатирани са и плащания от клиенти, за които не са издадени фактури или фактурите са издадени след изтичане на петдневния срок от датата на данъчното събитие.

По отношение на продажбата на М. П. Н. е установено, че с нотариален акт от 22.04.2021 г. дружеството е продало апартамент № 3 и гараж № 12 за цена 95 000 лв. Органите по приходите са приели, че за продажбата не са отразени фактури в справките-декларации по ЗДДС и дневниците за продажби на ревизираното лице. Жалбоподателят противопоставя споразумение за прихващане от 15.01.2024 г. и твърди, че към тази дата купувачът не е заплатил изцяло цената и продължава да дължи 62 780 лв.

По отношение на продажбата на Е. С. М. е установено, че с нотариален акт от 22.04.2021 г. дружеството е продало апартамент № 14, апартамент № 18 и гараж № 15 за цена 190 000 лв. Органите по приходите са приели, че не са издадени и отразени фактури към този клиент. Жалбоподателят се позовава на споразумение за прихващане от 08.01.2024 г., сключено между ревизираното лице и Е. С. М. и Г. Д. М., с което задълженията на дружеството към тях по предоставени парични заеми са прихванати със задължението на купувача по нотариалния акт.

По отношение на продажбата на Н. В. Ф. и Л. П. Г. е установено, че с нотариален акт от 16.04.2021 г. са продадени апартамент № 15, апартамент № 16 и гараж № 13 за цена 309 957 лв. Част от сумата е получена преди подписване на нотариалния акт, като за нея дружеството е издало фактура № 24/01.02.2021 г. По-късно са издадени и други фактури за получени суми. Органите по приходите са приели, че независимо от това дружеството е следвало да начисли ДДС върху пълната данъчна основа при настъпване на данъчното събитие по прехвърляне на собствеността, а жалбоподателят поддържа, че за остатъка от цената не е възникнало задължение за фактуриране, тъй като плащане не е получено.

По останалите продажби органите по приходите са изложили констатации за несъответствие между продажните цени по нотариалните актове, получените плащания и издадените фактури, като са приели, че дружеството е следвало да издаде фактури и да начисли ДДС съобразно настъпването на данъчните събития при прехвърлянето на собствеността върху недвижимите

имоти. Жалбоподателят оспорва тези изводи с довод, че за получените суми са били издавани фактури, представени в хода на ревизията, а за неполучени суми или суми, погасени чрез последващо прихващане, не е било налице основание за начисляване на ДДС към датата на нотариалния акт.

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по приходите. Ревизията е възложена със Заповед № Р-22221124002574-020-001/28.05.2024 г., изменена със Заповед № Р-22221124002574-020-002/23.08.2024 г., издадени от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор при ТД на НАП – С., оправомощен със Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП – С.. Ревизионният акт е издаден на основание чл. 119, ал. 2 ДОПК от органа, възложил ревизията, и от ръководителя на ревизията – Л. Д. П., на длъжност главен инспектор по приходите. По делото са представени доказателства за валидността на квалифицираните електронни подписи, с които са подписани ЗВР, ЗИЗВР, РД, РА и решението на директора на Дирекция ОДОП – С.. Не се установяват пороци, засягащи валидността на оспорения акт.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените ЗВР, РД и РА съгласно чл. 113, ал. 1, чл. 117, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 от ДОПК. Ревизионният акт съдържа фактическите и правни основания за издаването му, индивидуализира ревизираното лице, ревизираните периоди, установените задължения и дължимите лихви. Ревизионният доклад е надлежно връчен на ревизираното лице, което е упражнило правото си на възражение срещу него. В акта и ревизионния доклад подробно са изложени фактическите констатации, анализът на събраните доказателства и правните изводи на органите по приходите.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В хода на ревизията са предприети действия по събиране и проверка на доказателства от значение за установяване на данъчните задължения. На ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения. Изискани са документи от трети лица и банкови институции. Извършен е анализ на представените нотариални актове, фактури, банкови извлечения, споразумения за прихващане и данни от информационните масиви на НАП. На дружеството е предоставена възможност да представи възражения и доказателства, от която възможност то се е възползвало. Следователно не е нарушено правото му на защита.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че органите по приходите неправилно са определили момента на възникване на данъчното събитие и изискуемостта на данъка по процесните сделки.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗДДС доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стока. По силата на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът става изискуем на датата на възникване на данъчното събитие. Съгласно чл. 113, ал. 4 от ЗДДС фактурата се издава не по-късно от 5 дни от датата на възникване на данъчното събитие, а по силата на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС регистрираното лице е длъжно да начисли данъка, като издаде данъчен документ, включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период и посочи документа в дневника за продажби.

При доставка на недвижим имот данъчното събитие настъпва с прехвърлянето на правото на собственост по нотариален ред. Нотариалният акт е юридическият факт, с който настъпва вещнопрехвърлителният ефект, поради което именно към датата на нотариалното изповядване на сделката се осъществява доставката на стока по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС и възниква данъчното събитие по чл. 25, ал. 2 от ЗДДС. Ирелевантно за този момент е дали продажната цена е платена изцяло, частично или изобщо не е платена към датата на нотариалния акт. Липсата на плащане може да има значение за гражданскоправните отношения между страните по договора, но не отлага настъпването на данъчното събитие и не освобождава доставчика от задължението да начисли данъка. Обратното разбиране би поставило изискуемостта на ДДС при вече извършена доставка в зависимост от последващото изпълнение на паричното задължение на купувача, каквото разрешение законът не предвижда.

Неправилно жалбоподателят смесва режима на авансовите плащания с този на вече настъпило данъчно събитие. Действително съгласно чл. 25, ал. 7 от ЗДДС при авансово плащане данъкът става изискуем при получаване на плащането за размера на плащането. Това правило обаче урежда хипотезата на плащане преди настъпване на данъчното събитие. Когато собствеността върху имота вече е прехвърлена с нотариален акт, данъчното събитие е настъпило и данъкът е изискуем върху цялата данъчна основа, независимо дали цената е окончателно платена. Последващото плащане, разсрочване, неплащане или прихващане не изменят момента на възникване на данъчното събитие. Ето защо правилото на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС не подкрепя тезата на жалбоподателя, а напротив – очертава различие между авансово плащане преди доставка и изискуемост на данъка при вече настъпило данъчно събитие. Когато преди нотариалния акт са получени авансови плащания, данъкът е изискуем за размера на тези плащания към момента на получаването им. Когато впоследствие се сключи нотариалният акт и собствеността бъде прехвърлена, за остатъка от данъчната основа данъкът става изискуем към датата на прехвърлянето, независимо дали остатъкът от цената е платен, отложен, разсрочен или погасен чрез последващо прихващане.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя, основани на представените споразумения за прихващане. Прихващането представлява способ за погасяване на насрещни задължения, но не променя факта, че към датата на нотариалния акт е настъпило прехвърляне на собствеността върху недвижимия имот. Представените споразумения от 2024 г. не могат да дерогират настъпилото още през 2021 г. данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС. Дори част от цената да е погасена чрез последващо прихващане, това не освобождава доставчика от задължението да начисли ДДС в законоустановения срок.

По отношение на продажбата на М. П. Н. правилно органите по приходите са приели, че за доставката е възникнало данъчно събитие към датата на нотариалния

акт – 22.04.2021 г. С нотариалния акт е прехвърлена собствеността върху апартамент № 3 и гараж № 12 срещу цена 95 000 лв. Независимо от твърденията на жалбоподателя, че към 15.01.2024 г. част от цената не е била платена и е извършено прихващане, данъкът е станал изискуем към момента на прехвърляне на собствеността. Следователно дружеството е било длъжно в петдневен срок да издаде фактура и да начисли ДДС върху данъчната основа.

Същият извод следва и по отношение на продажбата на Е. С. М.. С нотариален акт от 22.04.2021 г. са прехвърлени апартамент № 14, апартамент № 18 и гараж № 15 срещу цена 190 000 лв. Представеното споразумение за прихващане от 08.01.2024 г. не променя настъпването на данъчното събитие към датата на нотариалния акт. Следователно законосъобразно органите по приходите са приели, че е следвало да бъде начислен ДДС върху продажната цена.

По отношение на продажбата на Н. В. Ф. и Л. П. Г. от събраните доказателства се установява, че са били издадени фактури за част от получените авансови плащания. Това обстоятелство правилно е било отчетено от органите по приходите. Независимо от това с нотариалния акт от 16.04.2021 г. е настъпило прехвърляне на собствеността върху процесните имоти, поради което за остатъка от данъчната основа е възникнало задължение за начисляване на ДДС. Липсата на последващо плащане за остатъка от цената не дерогира настъпилото данъчно събитие.

Аналогични са изводите и относно останалите сделки, обсъдени в ревизионния акт и решението на директора на Дирекция ОДОП – С.. Представените фактури за частични плащания и аванси не опровергават констатацията на органите по приходите, че към датите на нотариалните актове е настъпило данъчно събитие за доставките на недвижимите имоти и за дружеството е възникнало задължение да начисли данък върху пълната данъчна основа по съответните доставки.

Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че задължение за начисляване на ДДС възниква единствено при реално плащане на продажната цена. Подобно разбиране противоречи на разпоредбите на ЗДДС и на установената практика на Съда на Европейския съюз относно момента на изискуемост на ДДС при доставки на стоки. Данъкът е свързан с извършването на облагаемата доставка, а не с окончателното получаване на цената. Именно поради това законът предвижда изискуемост на данъка при настъпване на данъчното събитие, а не при окончателното плащане.

Следва да се подчертае, че спорът по делото не е дали всички купувачи са изпълнили паричните си задължения към дружеството, нито дали между страните по отделните договори са съществували насрещни вземания, които впоследствие са погасени чрез прихващане. Тези обстоятелства не са правнорелевантни за момента на възникване на данъчното събитие, след като собствеността върху имотите е прехвърлена с нотариални актове. Релевантно за спора е дали към датите на нотариалните актове са осъществени облагаеми доставки по смисъла на ЗДДС и дали към тези дати дружеството е следвало да начисли ДДС. Отговорът на този

въпрос е положителен, поради което последващите споразумения за прихващане и твърденията за неполучена част от цената не могат да оборят констатациите на органите по приходите.

Неоснователни са и възраженията за необоснованост на ревизионния акт. Констатациите на органите по приходите се подкрепят от събраните по делото доказателства – нотариални актове, банкови извлечения, фактури, справки-декларации по ЗДДС, дневници за продажби и представени от страните документи. Органите по приходите са извършили съпоставка между договорените продажни цени, действително издадените фактури и декларираните резултати по ЗДДС и въз основа на това са формирали изводите си. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства, които да оборят тези констатации.

Правилно са начислени и съответните лихви за забава върху установените задължения по ЗДДС, на основание чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 ЗЛДТДПДВ. По тези съображения съдът приема, че ревизионният акт в оспорената и потвърдена част е издаден от компетентни органи, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона. Жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане, в полза на Национална агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура се намира ответният административен орган, следва да бъдат присъдени разноски за настоящото производство.

Съгласно чл. 161, ал. 1 от ДОПК (изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с § 5 и чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.

Водим от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ДИ СИ – ЛУКС 2“ ЕООД срещу Ревизионен акт № Р-22221124002574-091-001/31.03.2025 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и Л. Д. П. – ръководител на ревизията, поправен с Ревизионен акт № П-22221125064284-003-001/09.04.2025 г. за поправка на ревизионен акт, В ЧАСТТА, в която е потвърден с Решение № 1137/18.09.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите относно установените задължения по ЗДДС за данъчните периоди м. 11.2020 г., м. 01.2021 г., м. 02.2021 г., м. 03.2021 г., м. 04.2021 г., м. 07.2021 г., м. 08.2021 г., м. 09.2021 г., м. 12.2021 г., м. 04.2022 г. и м. 06.2022 г.,

ведно със съответните лихви.

ОСЪЖДА „ДИ СИ – ЛУКС 2“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите разноси по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента).

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

Решението да се съобщи на страните по реда на чл. 137 АПК във връзка с § 2 ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: